

Краљ разјединитељ

2. септембра 2016.

Да не улазим дубље у грехе почившег краља А. Карађорђевића (има их безброј) почињене према Србији, својим ратним друговима, нашој сирочади и инвалидима-просјацима са ордењем на грудима, према српству, свом рођеном брату, српским војводама, према православљу, светосављу и читавом српском народу..., поменућу овом приликом само један, ако не највећи – а оно један од највећих и најгорих.

Карађорђев праунук је ОТАЦ НАШЕ ГРАЂАНСКЕ И ГРОБАР СРПСКЕ НАЦИОНАЛНЕ ДРЖАВЕ.

Од њега, наине, ми све до данас имамо „државу свих грађана Југославије“, неправедно равноправних у држави коју је створио искључиво српски народ. Ту су јунацима са Цера, Колубаре и Кајмакчалана – несхватљиво једнаки и ненормално (ничим изазвано) равноправни њихови хрватски крвни и нескривени непријатељи, страсни мрзители, окрутни кољачи и садистичке убице (како у тек завршеном, Првом, тако, само пар деценија касније – и у Другом светском рату... и током деведесетих, такође).

Србија после 1. децембра 1918. више није била Србија већ Југославија. Промењен је наш грб и распоред боја на застави; одбачени вековни обичаји и предачки завети; пензионисани су ратни хероји, а зликовци попут Славка Кватерника добијају ордење „за храброст и заслуге“; гура се (краљевом иницијативом) Алојзије Степинац за надбискупа и првог човека Ватикана и римокатоличке цркве у Хрватској; у Скупштини и високим политичким & друштвеним круговима се јавно исмевају ратни подвизи српске војске; подли и лицемерни Иван Мештровић (будући великохрват и отац Мате, главног вође усташке емиграције после Другог светског рата) добија милионе и раскошне краљевске наруџбе, а српска хероина Милунка Савић (носилац свих највећих српских И ЕВРОПСКИХ ратних одликовања) – кофу са смрдивом водом и метлу за чишћење банкарских ходника, док српски ратни војни инвалиди добијају великодушну дозволу да „могу да просе на потезу од Славије до Калемегдана“... И тако даље, и тако даље, и тако даље... до повраћања.

Али, суштина је, ипак, у томе што Срби више нису живели у „држави српског народа“, већ оној „грађана (чак не ни Србије, већ) Југославије“. И што нисмо остали верни Христу и светосавском завету на дотадашњи, православни начин, већ су сад, уз српског патријарха, ту уздигнути на највиши друштвени ранг – и римокатолички надбискупи, исламске и протестантске верске вође (о лидерима фанатичних марксиста и корумпираним партијским вођама либерала-агностика да и не говоримо)...

И више Србија – након Пирове победе у најславнијем и најтрагичнијем од свих ратова – није била земља Карађорђа и Милоша, хајдук-Вељка и Обилића, већ и: Матије Губца, Велог Јоже, хрватског краља Томислава и осталих „јунака“ новокомпоноване политикантске (Александрове) митологије Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Више нисмо били (доминантно и аутентично) православни Срби, нити су наши будући краљеви требали да буду крунисани и миропомазани у Жичи. Све је одједном окренуто наопачке, искомпликовано, деградирано и первертирано. Све оно уистину важно, свето, отаџбинско и црквено. На начин који је згрозил чак и добронамерне (рођењем) странце у нашим редовима, попут Арчибалда Рајса...

Све је постало вештачко и дато „у тронационалном кључу“, са ризичним и неизвесним (показало се – катастрофалним) последицама.

Српство је постало бедно, смешно и празнословно, попут изношеног старог капута пуног прашине и мољаца.

Свете речи недавне српске историје су постале „демоде“ у новој, тобоже „будућности окренутој“, на лажима „братства и јединства“ утемељеној држави – која се у априлском рату 1941. распала као кула од карата (капитулирајући у рекордном року и на срамотан начин).

Све је упропастио Александар, вођен и подржаван од стране улизичких и антисрпских, корумпираних и безбожних сарадника и саветника (који као да су рођени у Нушићевим „црним комедијама“, а не у озбиљним, патријархалним српским породицама и у домовима са славским иконама).

Остали смо без игде икога, без свог краља (а као „са њим“), са празним и досадним ратним јубилејима где се преједало и пренапијало, уз милион пута поновљене приче које више нису никога интересовале. И са новим генерацијама СКОЈеваца и левичара, који су се свакодневно умножавали и све више удаљавали од отаџбинског правца (који су у међуратном периоду чувели само стари и од друштва одбачени солунски ратници, православни монаси, српске владике и покоји историчар и песник приде).

Нова, југословенска Србија је престала да буде оно што ју је чинило великом.

Изгубила је душу, одричући се сопствене прошлости, циљева и предања.

Издајом свог Краља.

Станислав Краков, један од најталентованијих српских писаца и најхрабријих ратника, елитни млади гардијски официр је у то време (згрожен виђеним) пуцао себи у срце – и чудесно преживео.

То се десило и Србији, након речима неописивог „победничког пораза“.

Пуцала је сама себи у срце, руком сопственог Престолонаследника (па Регента и Краља). И једва некако преживела, упркос ранама, све до ових неозвесних и искушењима бремених дана.

P. S.

Ако вам се (између редова) учини да овај текст има неке нераскидиве, дубоке везе са референдумом у Републици Српској, нисте погрешили.

Живеће овај народ, ако се буде вратио одавно још напуштеном Путу.

Српском и православном.

Заветном.

Светосавском и косовском.

Оном од пре Александрових сулудих експеримената.

Источник: Фејсбук страница Драгослава Бокана